

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 6 - High Noon

Even leek het universum in een verbaasde oprisping haar adem in te houden. Arie werd overvallen door een krimpande maagkramp en een overweldigend gevoel van déjà-vu. Terwijl een machtige anti-peristaltische beweging zich van hem meester maakte, herinnerde Arie zich in een flits weer het traumatische moment van zoveel jaren geleden. Het moment waarop hij, evenals dit jongetje nu, in een onbezonnen daad van bravoure en opstandigheid zijn hand had opgeheven tegen de "überclown" Ronald McDonald. Om zijn vriendjes te imponeren had hij de levensgrote keramische pop die zoveel kunstmatig vertegenwoordigde, een stomp in de maagstreek gegeven. De pop was op zijn zachtst gezegd niet onder de indruk geweest.

Arie's maag was echter niet van keramiek. Onstuitbaar baanden de halfverteerde resten van Arie's gratis maaltijd zich een weg naar de dichtstbijzijnde nooduitgang. In een toch nog onverwachte vuilgroene explosie verliet het voedsel tenslotte weer met geweld zijn lichaam - begeleid door een geluid dat nog het meest deed denken aan de brul van een bronstige zeeke. Arie werd door de terugslag achterover geworpen en dreigde even opnieuw te worden verzwoegen door de ballenzee.

Bijna raakte hij weer in paniek.

Maar terwijl hij nog wat onhandig lag te spartelen hoorde hij ineens een kinderlach, toen nog een. Al snel lachten alle kinderen uitbundig en leken het geladen moment van enkele ogenblikken geleden alweer te zijn vergeten.

Toen Arie eindelijk weer helemaal overeind was gekrabbeld zag hij ook waarom.

Het agressieve jongetje was vanwege de hem omringende ballenmassa niet in staat geweest zich te verroeren na zijn schanddaad. Hij had zich daardoor in de directe baan van Arie's gelanceerde maaginhoud bevonden. Het aanvankelijk zo mondige kereltje stond sprakeloos en met open mond naar Arie te staren. Het zojuist nog effen rode t-shirt van het jochie was nu voorzien van een interessant abstract motief in diverse organische kleuren. Een grote traan biggelde langs zijn linkerwang, een Frans stukje friet langs zijn rechter.

Met uitzondering van het ondergekotste jongetje hadden alle kinderen de grootste pret. Ze schenen te geloven dat het er allemaal bijhoorde, en zo leek Arie's eerste optreden toch nog een onverwacht succes te worden.

Zie je wel? Dat spelen met kinderen stelde niet zo veel voor.

Voor een kort moment werd Arie's triomfgevoel overschaduwd, omdat hij zich maar al te goed kon inleven in het bebraakte kereltje. Evenals Arie vele jaren geleden, was het ventje ten overstaan van diegenen die hij nog naïef als zijn vrienden beschouwde tot op het bot vernederd. Hij was het middelpunt van spot en hoon, en zou hoogstwaarschijnlijk evenals Arie een trauma aan de gebeurtenis overhouden.

Even had Arie medelijden met hem.

De lijn tussen medelijden en leedvermaak is echter zeer dun, en het duurde niet lang voordat Arie schuddebuikend met de andere kinderen mee stond te gieren. Dit was teveel voor het geplaagde kereltje. Totaal vernederd begon hij hartverscheurend te wenen, hetgeen de andere kinderen tot nog grotere hilariteit opzweepte.

Verslagen snikkend droop hij af; terwijl hij naar de uitgang van de ballenbak strompelde probeerde hij vruchteloos het ergste braaksel uit zijn haar te veggen.

Bij de drempel draaide hij zich nog eenmaal om en keek Arie aan met een blik die vuurspuwend zou zijn geweest indien zijn ogen niet zo betraand waren geweest.

"Ik pak je nog wel terug!" siste het ventje met trillende stem, voordat hij zich omdraaide en het hazepad koos.

Arie besloot dat hij maar beter op het hoogtepunt van zijn act kon stoppen - je wist het tenslotte maar nooit met die wispelturige kinderen. Hij ploegde achterwaarts door de ballenzee naar de uitgang, zijn aftocht dekkend met een salvo van ballen dat de kinderen op een veilige afstand hield. Zonder verdere kleerscheuren bereikte Arie de drempel van de ballenbak; hij draaide zich nog eenmaal om en overzag met iets van weemoed het podium waarop hij zijn kunsten had mogen vertonen - al met al was dit toch een waardige afsluiting geweest van zijn maandenlange guerilla-actie..

Uitgeput wankelde Arie terug naar zijn tafeltje. Hij voelde zich overmand worden door een ongewoon gevoel van tevredenheid, en besloot dat dit een goed moment was om zijn laatste joint op te steken. Hij viste de verkreukelde pretsigaret uit de binnenzak van zijn jasje, stak hem aan en nam een diepe hijs.

Juist toen hij weer op zijn plastic stoeltje was neergezegen zag hij vanuit de verte Ariël naar zich toedeinen. De vetdampen die vanuit het bakje McNuggets om haar heen walmden verleenden het gehele tafereel een romantische wazigheid. Ze zwaaide en riep met haar zwoele sirenenstem: "Ronald, je kip is klaar!".

Arie's hart sprong op. Van al dat spelen had hij honger gekregen. Snel keek hij nog even op zijn horloge. Vijf voor twaalf....

Ariël zette het bakje met krokant gebakken stukjes overleden pluimvee voor Arie neer. "Hier, eet maar snel op, je hebt nog maar een paar minuten." glimlachte ze.

Gretig veegde Arie het laatste braaksel van zijn mond en viel aan op zijn McNuggets. "Hoezo, een paar minuten?" vroeg hij terloops terwijl hij met zijn linkerhand een stukje kip in zijn gulzige mond propte en met zijn rechterhand het bekende Kom-ga-toch-even-zitten gebaar maakte.

"Ach, doe toch niet zo gek - dat is zeker weer clownshumor" giechelde Ariël terwijl ze op het stoeltje naast Arie neerzeeg en met haar hand en passant even zijn genitaliën aanraakte. Met een schok veerde Arie overeind.

Ja, hij wist het zeker. Zodra hij zijn zuurverdiende McNuggets op zou hebben zou hij haar mee uitvragen.

"Nee, clowns en humor hebben niets met elkaar te maken" wees Arie haar terecht terwijl hij om zijn verlegenheid te verbergen nog een diepe trek van zijn joint nam.

"Heb jij dan wel eens gelachen om een clown?" voegde hij er half rhetorisch aan toe. Daar was Ariël even stil van.

Tevreden met zichzelf en het universum speelde Arie nonchalant met een McNugget. Het was hem tijdens de vele bezoeken aan McDonalds opgevallen dat er drie verschillende basisvormen voor de McNugget bestonden; min of meer rond, min of meer rechthoekig en de vreemd abstracte tussenvorm die hij nu in zijn vingers had.

Hij had zich altijd al afgevraagd of er achter die vreemde krokante vorm een diepere betekenis lag. Als dat al het geval was, was hij er niet in geslaagd deze te ontrafelen.

Dromerig staaarde Arie tussen de bladeren van de palm naar de ingang van het restaurant en inhaleerde nog eens diep. De keramische pop die buiten het restaurant naast de deur stond leek wel te trillen in de warme zomerzon. Zodadelijk zou hij het restaurant met opgeheven hoofd uitwandelen om voor het eerst in jaren zonder schaamte en achterdocht van die zon te genieten. En hij zou zich nooit meer hoeven af te vragen wie die vreemde derde McNugget-vorm had bedacht.

Behaaglijk leunde Arie achterover, lachte nog eens naar Ariël en stak de laatste McNugget in zijn mond. Over enkele minuten zou hij vrij zijn van de last die zijn gemoed zo vele jaren bezwaard had.

"Ben je op je hoofd gevallen of zo?" vroeg Ariël terwijl ze hem verbaasd opnam.

"De uitreiking van de Ronald McDonald Fashion Award begint om 12 uur, en je wilt toch niet in die toestand en zo gekleed op het podium verschijnen?"

Plotseling kwam het door wiet- en vetdampen dichtgeslibde brein van Arie met een schok in aktie en vielen de stukjes van de puzzel op hun plaats.

De ongewone drukte in het restaurant.

De opgewonden toestand van de kinderen.

De eerdere cryptische opmerkingen van Ariël.

En vooral: Waarom Ariël niet verbaasd was toen Arie in het restaurant opdook.

Door een uiterst wrede speling van het noodlot viel Arie's laatste bezoek aan een McDonalds restaurant samen met een optreden van een officiële company-clown.

Als door een wesp gestoken schoot Arie overeind. Hij moest hier zo snel mogelijk weg! Hij greep Ariël bij haar handen, keek diep in haar ogen en sprak met gebroken stem: "Ik moet nu weg, mijn lief, maar ik kom terug..."

Ariël sprakeloos achterlatend begon Arie zich zo onopvallend mogelijk naar de ingang van het restaurant te bewegen. Hij keek zenuwachtig in het rond. Bijna geen kinderen in zicht. Toen hij nog zo'n 10 meter van de schuifdeuren verwijderd was zag hij ook waarom. De kinderen stonden allemaal joelend en jengelend aan het standbeeld van Ronald McDonald bij de ingang te trekken. Voetje voor voetje schoof Arie dicht naar de deur en nam nerveus nog een trekje van zijn joint. Als hij zijn invalidewagentje maar kon bereiken zou hij hier zonder verdere incidenten weg kunnen komen.

Pas toen Arie nog maar drie stappen van de deur verwijderd was had hij eindelijk goed zicht op het parkeerterrein voor de ingang van het restaurant. Zijn ontsnappingsroute bleek te worden versperd door twee keramische clowns en een meute uitzinnige kinderen die om de clowns heen krioelden.

Hee, dat was vreemd. Twee clowns?

Arie wist toch bijna zeker dat er, toen hij het restaurant binnenkwam, maar 1 standbeeld naast de deur stond. Nog terwijl hij zijn hoofd hierover brak kwam een van de poppen als bij toverslag in beweging en draaide zich om naar de deur.

Het was Ronald McDonald zelf - in levende lijve!

